
HEGYVIDÉKI IGEHIRDETÉSEK

GYÜMÖLCS

Márk 11,12-20

2015. 09.06.

IGEHIRDETŐ: SZABÓ ISTVÁN

Lekció: 75. zsoltár

Imádkozunk: Köszönjük, Mennyei Atyánk a mi Urunk Jézus Krisztusunk által, hogy meghívtál bennünket szent életre, a szeretet munkáira, megalapozott reménységre, és üdvösségre vezető hitre. Kérünk, bocsásd meg, hogy olyan gyakran letérünk arról az útról. Kérünk, oldozz fel bennünket vétkeink terhe alól. És oldozz fel kétségből, aggodalomból, hitetlenségből, hadd halljuk boldog bizodalommal: nem keletről, sem napnyugatról, nem a pusztaságból, nem emberektől, hanem Tőled, az igaz bírótól jön a felmagasztalás. Nálad van minden erőnek forrása, Nálad van az élet, Nálad van a megtartatás és az boldog beteljesedés. Kérünk hát, hogy mai istentiszteletünkön is nyisd meg lelkünket Szentlelked erejével, és adj készséget arra, hogy Igédet megértsük, befogadjuk, általa formáltassunk, boldog bizonyosságot nyerjünk. Hadd izeljük a boldog életet, hadd tudjuk meg, mit jelent Jézus Krisztust követni. Óérette, a mi Urunkért kérünk, hallgasd meg könyörgésünket, áldd meg istentiszteletünket. Ámen

Textus: És másnap, mikor Bethániából kimentek, megéhezett. És meglátván messziről egy fügefát, amely leveles volt, odament, ha talán találna valamit rajta: de odaérve ahhoz, levélnél egyebet semmiféle sem talált; mert nem volt fügeérés ideje. Akkor felelve Jézus, azt monda a fügefának: soha örökké ne egyék rólad gyümölcsöt senki. És hallották a tanítványai. És Jeruzsálembe érkeztek. És Jézus bemenne a templomba, kezdte kiűzni azokat, akik a templomban árultak és vásároltak; a pénzváltók asztalait és a galambárusok székeit pedig felforgatta; és nem engedte, hogy valaki edényt vigyen a templomon keresztül. És tanított, mondván nekik: nincsen-e megírva: az én házam imádság házának neveztetik minden nép között? Ti pedig rablók barlangjává tettétek azt. És meghallották az írástudók és a főpapok, és tanakodtak, hogy miképpen veszíthetnék el őt. Mert félték tőle, mivel az egész

sokaság álmélkodott a tanításán. És mikor beesteledett, kimént a városból. Reggel pedig, amikor elmentek mellette, látták, hogy a fügefafa gyökerestől kiszáradott. (Márk 11.12-20)

Szeretett gyülekezet, kedves testvérek! Ha azt mondom: nehéz időket élünk, nem mondok vele semmit, és ha azt mondom: nehéz helyzetben vagyok most, azzal sem mondok semmit. Mégis, néhány szót hadd szóljak erről, hogy mit értek azon, hogy nehéz helyzetben vagyok. Valaki – nem gyülekezeti tagunk – régebben megkérdezte, hogy van-e nálunk újkenyéri hálaadó úrvacsorai istentisztelet? Mire azt feleltem, hogy nincsen, mert mi minden hónap első vasárnapján úrvacsorázunk, és úgy vesszük, hogy szeptember első vasárnapja a hálaadás új kenyérért, ámbár régi szokás szerint ezt aratás után, augusztus táján szokták tartani. Nos, azt gondoltam a kérdés nyomán, hogy akkor mégis most, szeptember elején olyan textust választok, amely elvisz minket a hálaadáshoz. Meg is néztem előre a Biblia-olvasó kalauzt, gondoltam, jó lesz ez a fügefás történet, a mediterrán világban a füge ugyanolyan értékű táplálék, mint a kenyér. Aztán, még a nyáron megjegyezte valaki egy úrvacsorás istentisztelet után, amikor a 440. dicséretet énekeltük úrvacsorázás alatt, s amit igen gyakran énekelünk is úrvacsorakor, hogy voltaképpen nem jó ezt az éneket ilyen sokszor énekelni, hiszen ez egy passiói ének, ezt Nagyhétre kellene hagyni. De van ebben az énekben néhány sor, s lényegében ma erről fogok néhány szót szólni:

Mint prófétát csúffá tették, Mert befedvén szent fejét,
Verték, s ki verte? kérdezték, Kísértvén szent erejét.
Mint királyt, meggyalázták, Tövissel koronázták,
Náddal verték a bársonyban, Csúfolák térdhajlásokban.
A fát adván szent vállára mint pap, meggyaláztaték,
És az is lőn gyalázatára, hogy megostoroztaték.
A vitézek kifoszták, És ruháit megoszták,
A nagy bűnöst elereszték, A szentet fára függeszték. (440.d. 5-6.vers)

Jézus Krisztus király, próféta és pap. A most felolvasott igében, Márk evangéliumában meg fogjuk látni mind a hármat. S ha mi Krisztus követői vagyunk, tehát krisztusiak semmi másról nem kell gondolkodnunk, mint a mi papunkról, prófétánkról és királyunkról, Jézus Krisztusunkról, és arról, hogy mi akik őróla neveztetünk, miképpen vagyunk papok, próféták és királyok. Megtanítja ezt nekünk a Heidelbergi Káté.

De aztán sok mindent megváltoztattak a nyári események, melyek éppenséggel nem lezárultak ezen a hétvégén, hanem egy olyan új nyitányát jelentik az életünknek, az európai kultúrának és civilizációnak, amelyre jó, hogyha nemcsak gondolatban és lélekben, hanem tettekben és életformában is fölkészülünk. Nem úgy vagyunk-e most, a mai világban, amikor sokan elindulnak, a

dúslombú Európába, mert úgy tűnik gyümölcs van rajta, és most itt motoznak a levelei között? Vagy csak kellettük itt magunkat fél évszázadon keresztül a minden jóval: Európa szép, Európa jó, Európában békében lehet élni, Európa mindenkinek minden jogot megad?! De ezek a szavak csak levelek, mindez csak szép dekoráció? Van-e gyümölcs? Nehéz és súlyos kérdések ezek. Lehetne ma az elátkozott fügefafa kapcsán erről is szólni.

Mégis, engedjétek meg, hogy azt állítsam középpontba, amit az úrvacsorai énekünk kapcsán mondtam, mert nekünk minden dolgunkat elsősorban és döntő módon a Jézus Krisztussal való viszonyunkból kell megértenünk. Virágvasárnap táján történik itt minden. Márk is szépen leírja: Jézus királyként vonul Jeruzsálembe, - hozsánna, áldott, aki jő az Úr nevében, áldott a Dávid fia! A királyt üdvözli a tömeg, akiről Zakariás jövendölt. De Jézus, beérve Jeruzsálembe, prófétaként szól és lép fel. Prófétaí ítéleteket hirdet, prófétaí szavakat mond, prófétaí módon működik. És aztán, e történetnek az a vége, hogy mint pap, ahogy a Zsidókhoz írt levél mondja: mint főpap, Ő lesz egy személyben az áldozó és az áldozat. Megáldozza önmagát úgy, ahogy arról Ézsaiás is jövendölt, a szenvedő Messiásról szólván. Csak így tudjuk ennek a történetnek az egyik megrázó megjegyzését megérteni. Azt írja Márk, hogy Jézus odament a fügefához, gyümölcsöt keresett rajta, levélnél egyebet semmit sem talált, s akkor ezt mondta: soha örökké ne egyen rólad gyümölcsöt senki. De Márk belefűz egy megjegyzést, olvasom szó szerint: odaérve levélnél egyebet semmit sem talált rajta, *mert nem volt fügeérés ideje.*

Annyira nehéz ez a megjegyzés, hogy óhatatlanul hozzá szoktunk fűzni egy értelmező kiegészítést. Megnéztem számos fordítást, még a nagy Luthert és a z angol King James Version fordítóit is be kell sorolnom ide, én meg a sor végére állok, mert átnéztem egy régi prédikációm, amit tíz éve mondtam erről a textusról, és bizony én is hozzátoldottam önkéntelenül ezt a szót. Azt mondja Márk: nem volt fügeérés ideje – ennyi. Ehhez szoktuk hozzátoldani, hogy *még*, vagyis: *még* nem volt fügeérés ideje. Márk lakonikusan megállapítja, Jézus fügét keresett, nem talált, mert nem volt fügeérés ideje. Mi meg odatesszük, hogy *még*...

Valószínűleg azért gondoljuk ezt hozzá, mert szeretnénk a magunk számára, vagyis kései olvasó számára megértetni a helyzetet. Vagyis a dolgok idejét akarjuk pontosítani. Húsvét előtt vagyunk, ez koratavaszon van. S tudjuk, hogy a mediterráneumban az első nagy fügeéresi idő az júniusban van. Nos, nyilván valami ilyesmit akart Márk jelezni: nem volt fügeéres idő, vagyis: nem volt még fügeéres idő, mert az júniusban van. De ezzel a betoldással csak tovább nehezítjük a dolgunkat, és ilyen kérdéseket kell felvetnünk: vajon, Jézus nem tudta, hogy kora tavaszon nem terem még arra füge? Jézus Krisztus ne tudta volna ezt, aki által mindennek teremtettek és mindennek Óreá nézve lettek? A Biblia-tudósok persze gyorsan hozzátesszik, ez a nemtudás csak Jézus

emberi természetére vonatkozik, hiszen mindenben hasonlóvá lett hozzánk, vagyis emberi tudása is korlátozott lehetett. Így, megéhezett, az éhes ember pedig ott is keres magának táplálékot, ahol nincs. S ki tudja még miféle, de inkább mindenféle magyarázatot hozzáteszünk ehhez. Pedig jól tudta ezt Jézus! Mennyi csodálatos hasonlatot, példázatot mondott a fügefákról, a szőlőskertekről, a gazdálkodókról, az aratás és gyümölcsstermés idejéről. Azt olvassuk az első zsoltárban, hogy boldog az ember, aki az Úr útján jár, mert olyan, mint a folyóvíz mellé ültetett fa, *idejekorán* megoldja gyümölcsét. Ez pedig azt jelenti, hogy amikor eljön az ideje... Vagyis amit Jézus tesz itt, az egy prófétai cselekménysor: Jézus megéhezett, meglátott az út szélén egy dúslombú fügefát, gyümölcsöt keresett rajta, levélnél egyebet nem talált, mert nem volt gyümölcsstermő idő...

Mostmár nézzük szembe a valódi kérdéssel: miért kereste Jézus a gyümölcsöt, ha nem volt gyümölcsstermő idő? Mert nem arról van itt szó, hogy Márk evangélista utólag - bocsánatok kérek a szóért - mintha kioktatná Jézust, hogy miért is kereste Jézus ott a fügét. Márk ezzel a legkevésbé azt jelzi, hogy akkor éppen nem volt gyümölcsstermő idő, hanem arra utal, hogy egészen sajátos időben történik ez az esemény (helyesebben: ez az esemény egy másik, jelentősebb eseményre világít rá). Íme, ezt mondja a mester: most pedig az embernek Fia felmegy Jeruzsálembe, elárultatik, főpapok és vének kezére adatik, elítéltetik, megfeszítetik, meghal és eltemetetik és harmad napon feltámad. Tehát ez az idő az, amikor az Ige testté lett és közöttünk lakozott, ez az idő az, amikor a világosság a sötétségben fénylett, a sötétség nem fogadta be. Ez az idő az, amikor az Ige az övéi közé jött, az övéi nem fogadták be. Ez az idő, mondja Márk evangélista, ez nem volt gyümölcsstermő idő. Isten népe nem terem gyümölcsöt. Az, amit Jézus tesz, akárhogy is forgatjuk a dolgot, prófétai tett. És ugyanúgy teszi ezt, ahogy az Ószövetség nagy prófétái, akik időnként egészen abszurd dolgokat vittek végbe, hogy jelképes cselekményekkel ábrázolják ki az isteni üzenetet. Ezt teszi most Jézus is. Királyként ment Jeruzsálembe és prófétaként szól és cselekszik.

Hadd idézzek néhány esetet a régi prófétáktól. Értette azt valaki, amikor Jeremiás próféta kiment Jeruzsálem főterére és a nyakába egy vasjármot tett? És így járkált ott Jeruzsálem főterén, és kérdezték, hogy mi történt ezzel a Jeremiással. És azt mondta nekik Jeremiás próféta, hogyha nem veszitek magatokra az Úr faigáját, akkor az Úr majd vasjármot teszi a nyakatokba. Haj, hát megbolondult volna a próféta?! Vagy hadd utaljak Ezékiel prófétára, akire Isten ráparancsolt, hogy menjen ki Jeruzsálem főterére, borotválja le a haját-szakállát, majd ossza harmadokra a nyíradékot, egyiket gyújtsa meg, a másikat varrja bele a köntösébe. Mire való ez a performansz? Aztán elmondja a próféta, hogy így fog veletek bánni Isten, ha meg nem tértek. A fele le lesz nyírva, már el is veszett, és ami megmarad, megégettetik –vagy így vagy úgy. Most Jézus odalép a fához és gyümölcsöt keres rajta, és lehet, hogy odakiabáltak neki a tanítványok: Mester, miért keresel gyümölcsöt, április van, nincs

még füge! És mi is mondanánk, miért keres rajtunk gyümölcsöt Isten, ugyan miért? Nincs még itt az *idejekorán*, mi csak virágzó szakaszban vagyunk. A mi keresztyénységünk amolyan fiatalka még, mi, magyarok, még csak ezer évet töltöttünk a Krisztus-iskolában, még kéne ötszáz. Még nem fordultunk termőre, minket még kapálgatni kell, minket még locsolgatni kell, minket még ápolgatni kell, miket még nyesegetni kell. De nem arról van itt szó, amit Jézus a vincellér példázatában mond el? Látja a gazda, hogy fügefája, amit a szőlőben plántált el, nem terem semmit, haszontalan tehát. Elhatározza, hogy kivágatja, ne vegye el a többitől a föld zsírját és táplálékát! És akkor odamegy a vincellér és könyörögni kezd: Uram, adj még egy évet, megkapalom, megtrágyázom, hátha jövőre terem! (Lukács ev. 7) Hányadik ilyen „hátha jövőre” vagyunk mi, kedves testvérek?!

Tehát két éle van az evangélista megjegyzésének. Igen, emberileg szólva, korán keresi Jézus a gyümölcsöt. De ha Jézus keresi, akkor az valami mást jelent, mint az éhes ember türelmetlenségét, aki akár az időt is előre hozza! Nemrég olvastuk, Jézus négyezernek, ötezernek, akármennyeinek, bármikor tudott kenyeret adni. Tehát nem erről szól a gyümölcs keresése. Hanem egyszerűen arról, hogy van-e gyümölcs? Az apostolok levelei újra meg újra visszatérnek rá, amikor a keresztyéneket buzdítják: teremjétek meg a hit a jó gyümölcsöket! És Keresztelő Jánost is értjük már. Amikor sokan kimentek hozzá ijedelmükben megtérni, mert valami apokaliptikus fenyegetést hallottak ki a próféta szájából (jön valaki, akinek szóró lapát lesz a kezében, a fejsze a fák gyökerére vettetett!), és kérdezzetik: mit csináljunk, mit csináljunk? Minderre azt mondja nekik Keresztelő János: teremjétek megtéréshez méltó gyümölcsöket (Lukács ev. 3). Hogyan? Ez itt a próféták sürgetése, ez az Isten zaklatása, nem hagy benneteket békén az Isten, testvérek, alkalmas és alkalmatlan időben, ideje előtt és ideje korán, és ideje után sem. Hol a gyümölcs? Hol a szeretet gyümölcse? Hol az irgalmasság gyümölcse? Hol a jó belátás gyümölcse? Hol az Isten gyermekség áldása? Egyszerű, egyszerű kérdések ezek. Ha azért tértél meg, hogy Isten ezt sose keresse rajtad, akkor melléfgtál -, épp azért keresi rajtad, mert megtértél.

A mai történet harmadik része arról szól, hogy Jézus bemegy a templomba, a szenthelyre, ahova azért járt évszázadok óta az Isten népe, hogy áldásokat és erőket kapjon a gyümölcsöző élethez. És Jézus ott fölborít mindent - szó szerint. Meg van írva, idézi Jeremiás prófétát, az én Atyám háza az imádság háza..., és itt már régóta nem fohászkodik föl senki, itt már régóta nem emeli fel senki a szívet, hogy az igazmondó Isten támogatását, segítségét és könyörületét megkérje! Igen, igazmondó az Isten, és azt mondja, hogy keressetek engem, mert megtaláltok, folyamodjatok hozzám az ínség és a nyomorúság idején és én megszabadítalak titeket. Isten igazmondó. És mi történik az Isten házában? Koppan a pénz, váltják a money-t, a baksist, kereskednek az áldozati jószágokkal, hurcolják az áldozati edényeket föl-alá, megy a vallási nagyüzem, zakatol a malom. Sőt, végigmondom, ha már aratási pótünnepen vagyunk: ki-

megy az aratógép és csépel, elviszik tonnaszám a búzát a silóba, ott kiszáritják, aztán elmegy a malomba, ott leőrlik, és pőfög a péküzemek kéménye - és mi váránk, hogy kijönne onnan csak egy kis cipócska. De nem jön ki semmi. Ez a gyümölcstelen fa. Ez a próféta ítélete. S milyen megrendítő: Jézus nemcsak azért megy a templomba, hogy kihirdesse újra ezt a leleplező próféta ítéletet! Hanem hogy az embernek Fia elárultassék, főpapok és vének kezére adassék, elítéltetessék, megfeszítessék, meghaljon és eltemessék. És hogy ez mit jelent, azt Ézsaiás próféta könyvének 53. részéből értjük meg, ahol a jövődölés leírja az Úr szenvedő szolgájának a sorsát, és olvassuk ezt a mondat: kivágtattott az élők földjéről (Ézs 53,8). Kivágtattott az élők földjéről.

Hallottuk az imént a vincellér példázatából: Uram, ne vágd ki, adj még egy évet, hátha terem! Hallottuk Keresztelő Jánost: amelyik fa jó gyümölcsöt nem terem, kivágtatik és tűzre vettetik. Teremjete megteréshez méltó gyümölcsöket. De nincs gyümölcs. És azért nincs, mert az az idő, vagyis az a kor [és ez nem a koratavas], az az életmód, az a kultúra, az a civilizáció, az a valami, amiben ott élnek az emberek nem terem gyümölcsöt. Pedig mindent megkapott, - a locsolást, a trágyázást, a kapálást, a megmetszegetést, megkapta a templomot, a fölfohászokodás helyét, az imádság házát -, és nincs gyümölcs. Kivágtatik. És ki az, aki vágattatik az élők földjéről? Az Úr Jézus Krisztus az, aki királyként vonult be a városba, prófétaként mondott ítéletet, és akin elhordozta népe büntetését, ahogy ugyanitt mondja Ézsaiás próféta: népem vétkeért lett rajta a büntetés. Ő vágattatik ki az élők földjéről és ő támadott föl harmadnapon. Ez az Ő magyarázhatatlan, érthetetlen, általunk is így-úgy toldogatott-foldogatott, magyarázgatott, de felfoghatatlan történetének az értelme! A próféta Jézus, megítéli a terméketlen fügefát és mondja Péter megrökönyödve: uram, a fügefa, amit megátkoztál, nézd, kiszáradt! Mindez pedig jövődölés, prófécia, és nem sok nap múlva, négy-öt nap múlva be is teljesedik. És az is beteljesedik, hogy föltámadott, és az is beteljesedik, hogy halálával és föltámadásával föloldoz bennünket a vétkeink és bűneink (a gyümölcsöt hazudó terméketlenségünk) összes terhe alól. És az is beteljesedik, amit csodálunk végig minden keresztyén életén, csodálhatjuk a magunkén is, ha még tudunk csodálkozni, hogy Isten Krisztus bűnök alól fölszabadító érdemét sosem adja nekünk úgy, hogy egyúttal ne adná Szentlelkének megújító és életváltató erejét.

Amikor évről-évre hálát adunk az új kenyérért, vagyis azért, hogy nem volt hiábavaló a magvető munkája és bő termést adott nekünk Isten, és erre a szent asztalra is kenyeret tudunk helyezni, hogy az hirdesse nekünk most ezt a felfoghatatlan nagy titkot, akkor azt is megérjük az úrvacsora közösségében, hogy Isten Szentlelke ezt a sokat ígérő, dúslombú, de üres fügefa-életet termő életre fordítsa.

És akkor nem lesz érdekes az, hogy megörökítették-e, megszámozták-e, hogy hány zöld levél volt rajtunk. Még ennyit engedjete meg nekem befejezésül,

mert ebben az elfajult világban, amiben élünk, már erről is beszélni kell. Mert a mai ember attól boldog, hogy számolgatja magán, hány zöld levellem van. Szelfi-kultúrába érkezünk, ha ugyan az önimádat kultúra egyáltalán. Láttam nemrég interneten, hogy valaki elment a Keleti-pályaudvarhoz elvinni, ami kötelessége, ahogy az Úr Jézus parancsolja nekünk, azt a pohár vizet, azt a szelet kenyeret, azt a ruhát a továbbutazásra váró menekültnek vagy bevándorlónak, és miközben átadta, lefotózta magát a mobiljával. Na, én úgy tudtam, hogy az Úr Jézus az irgalmasság parancsához azt is hozzáfűzte, ne tudja a jobb, mit tesz a bal, meg azt is elmondotta az Úr Jézus, hogy amikor megkönyörülsz és adakozol, ne kürtöltess már magad előtt, mert akkor az a kenyér megpenészedik, akkor az a víz megposhad, akkor az az öltözet ruha csak a te hiúságod bohócöltözéke lesz. De sok levél van itt, testvérek, itt, Európában, Magyarországon! De sokat villogunk, de sokat szelfizzük magunkat, de sokat mutogatjuk magunkat. A próféta meg csupán ezt kérdezi: van-e egy szem füge még érés ideje előtt? Van-e mit adnod korábban, nem akkor, amikor amúgy is esedékes? Gyümölcsérés előtt? Isten ugyanis nem az évszakok változása szerint méri az életünket. Ha nyár van, alkalmatlan a nagy meleg arra, hogy keresztényen legyek? Ha tél van, alkalmatlan a nagy hideg, hogy igazán Isten dolgaival foglalkozzam? Akkor minden idő alkalmatlan idő. Isten azonban másképpen, felülről nézi dolgainkat, és faggatja életünket.

De ne ijedjünk meg, ha mindent összetéve is azt kell mondanunk, hogy: Uram, nincs gyümölcs, csak levél! Uram, csak szövegelés van és megoldás nincs. Uram, így vagyunk ma itt, 2015-ben. Mindenki okos, és tudja, mit kell tenni. Tudniillik, hogy mit tegyen a másik. S magyarázza és toldja-foldja, veszekszenek a fügefalevelek és egymást okolják, hogy miért nincs gyümölcs. De szép mese kikerekedne ebből, ha megírnánk! De ne essünk kétségbe ettől sem. Az Jézus, ezzel az érhetetlen próféta mozdulattal, hogy ti. gyümölcsöt keres ott, ahol nincs gyümölcs, és akkor keresi, amikor nincs gyümölcs, ezzel a mozdulattal maga áll oda a meddő és terméketlen helyére és helyette ő vágattatik ki. Hogy aztán a terméketlen majdgyümölcsöt teremjen. Ezért jött a mi Krisztusunk, a király, a próféta, és a pap, és ezért kell nekünk minden helyzetünkben, könnyűben és nehézben, megoldottban és megoldhatatlannak tűnőben, békésben és szorongatóban Jézusunkhoz folyamodjunk, s rajta nézni, és mérni a mi életünket. Boldog a szolga, aki majdan ezt hallja az ítéletkor: jó és jól vagyon az én szolgám, kevesen voltál hű, menj be a te Uradnak örömébe. Ámen

Imádkozzunk!

Köszönjük, Mennyei Atyánk, hogy az idők teljességében elküldötted egyszülött fiadat, a mi Krisztusunkat. Az volt az idők teljessége, amikor az ember azt látta, hogy nincs gyümölcstermő idő, az volt az idők teljessége, amikor minden bűnünk, vétünk és mulasztásunk büntetését Reá vetted, és Ő, az egyetlen élő és termő kivágtatott közülünk. Köszönjük, hogy ebben elvet-

ted bűneink büntetését és Krisztusunk érdeméért visszafogadsz örökkévaló kegyelmedbe és Szentlelked erejével új életre formálsz bennünket. Kérünk növelj hitünket, bátoríts igaz reménységre és taníts a szeretetnek minden kötelességét elvégezni – a mieink iránt, szüleink, testvéreink, gyermekeink, házuk népe, országunk iránt, és aztán minden ember iránt. Kérünk, taníts meg felebarátunkat szeretni, azt is, aki itt van mellettünk, aki maga a mi életünk, és azt is, aki távol van és nincs velünk. Taníts meg nem eltékozolni a ránk bízottakat. Taníts megnyitni életünket, hogy látszatok és az ígérvények és magyarázkodások helyett, hadd legyen az életünk bőven termő neved dicsőségére. Könyörgünk Szentlelkedért, megújító hatalmadért, az új élet áldásáért, hogy bennünk is igaz legyen a zsoltáros szava és ígérete: aki Benned gyönyörködik, aki utadon jár, aki törvényed szerint él, az olyan, mint a folyóvíz mellé ültetett fa: meghozza gyümölcsét. Fordítsd életünket termőre, nevedet dicsőítőre, Krisztusban bizakodóra, Szentlelked erejében megújulóra. Krisztusért, királyunkért, prófétánkért, egyetlen főpapunkért, az egyszeri és tökéletes áldozatért, Megváltónkért kérünk, hallgass meg minket. Amen